

Munspelsdåren

Markus Krunegård

Fullmånen stör sömnen
Ligger vaken och jag stirrar på den
I ljuset syns luften
Som rök när jag andas ut den
Upp, upp, upp, upp, upp, upp, upp

Kom ta mig högre än husen
Högre än månen, högre solen
Och munspelsdåren

Kölden biter tjocka kinder
Det är kallt och stilla i alla fönster
Kölden vässar mina sinnen
Rädd för mörker, våld och minnen
Ingenting försvinner, allt finns kvar
Vad ska jag ta för att glömma, va? Va? Va? Va?

Kom ta mig högre än husen
Högre än månen, högre solen
Och munspelsdåren

En gång kom nån in för nära
Vi var unga, dumma och för kära
Aldrig mer ska nån få se
Aldrig mer, aldrig mer, aldrig nånsin mer

Allt jag ser är vida vitt
Bländas av den snö som fallit
Vi föll hårt, hårdare
Ändå tänker jag på dig ibland då och då
Snärjer jag in mig och undrar att kanske ändå
Om vi försökte men då kommer den verkligheten
Påminner en och rycker tillbaks en

Högre än månen, högre än munspelsdåren
Högre än månen, högre än husen
Högre än husen, högre än månen
Högre än solen och munspelsdåren

Högre än husen
Högre än månen, högre solen
Och munspelsdåren